

Een goed hart

Jackie van Laren bij Boekerij:

De Q-serie:

Zin

Lief

Ziel

Vallen

Opstaan

De *Eilandliefde*-serie:

Duingras

Stormwind

Springvloed

Tegenstroom

Hoogtij

Branding

De meisjesmagneet

Thuiskomen

Twee prinsen

De Eyckenhof

Een goed hart

De *Onder de bomen*-serie:

Lentegroen

Zomerloof

Herfstrood

Winterzon

E-only:

Alle verhalen (tot nu toe)

boekerij.nl

Jackie van Laren

Een goed hart

Na haar abrupt verbroken relatie ziet Floor op tegen de zomer. Maar fietsend op Shetland vindt ze meer dan ze had verwacht...

ISBN 978-90-492-0386-3
ISBN 978-94-023-2374-0 (e-book)
NUR 301

Omslagontwerp: Johannes Wiebel – Punchdesign, München
Omslagbeeld: stock.adobe.com
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam
Auteursfoto: © Hester Doove

© 2024 Jackie van Laren en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Evelyn,
omdat *grumpy* mannen haar *catnip* zijn

*A good heart these days is hard to find
So please be gentle with this heart of mine*
'A good heart' – Feargal Sharkey

Deel 1

Storm Henry

Ik val maar gewoon met de deur in huis. Bam, daar lig ik. Geen er was eens, geen lange inleiding; de omgeving waarin ik me nu bevind inspireert me daar niet echt toe.

Kaal is mijn omgeving, glooiend heuvelachtig, met verrassend vaak de zee in beeld. En als je hem niet ziet, die zee, dan ruik je hem wel: er is een constante ziltigheid in de lucht die fris en schoon en onontkoombaar is. Er zijn geen bomen. Of, althans, dat is niet helemaal waar; hier en daar zijn er een paar, en er zijn ook wel wat struiken, maar er is vooral overweldigend veel golvend grasland. Gras en mos, en rotsblokken die eruitzien alsof ze grinnikend meerdere ijstijden hebben doorstaan. Ruw is het hier, stenig, met kliffen waar je je vanaf kunt storten als in een negentiende-eeuwse roman over een door onbeantwoorde liefde gekwelde jonkvrouw.

De wegen zijn smal en lang en bochtig en onverlicht, er is bijna altijd in de loop van de dag wel ergens regen, motregen of op z'n minst mist, en hoewel er ook een paar adembenemend mooie zandstranden zijn is het klimaat er over het algemeen niet naar om op die stranden eens lekker in je bikini onder een parasol te gaan liggen. Het is hier bijna altijd fris, en soms ook gewoon echt koud. Zelfs in de zomer. Nou kan ik daar gelukkig beter tegen dan tegen warmte en is een bikini niet echt iets wat ik op dit moment in mijn leven met enig enthousiasme aan zou

trekken, dus ik zit er niet zo mee, maar als je van de zee houdt op een meer El Arenal-achtige manier, dan moet je hier dus niet zijn.

Ruige schoonheid, dat is wat je hier in overvloed hebt, en kleine huizen met dikke stenen muren, bescheiden raampjes en lage, stevige houten deuren. *Crofts* noemen ze die. Soms staat er ergens zo'n huisje, echt volkomen in de middle of nowhere, en dan kun je je bijna niet voorstellen dat daar iemand in woont, maar toch: er kringelt rook uit de schoorsteen, er hangt een wasje aan de lijn. De mensen hier zijn als het landschap: gehard, verweerd. Niet onvriendelijk, maar ook niet direct open en verwelkomend, en blijkbaar kunnen ze allemaal goed tegen de soms bijna verpletterende eenzaamheid die je hier kunt ervaren als je de overweldigende brute schoonheid van het landschap op je in laat werken. Je kunt je hier makkelijk verliezen in de nietigheid van het bestaan, en de mensen die hier wonen hebben dat, denk ik, tot levenskunst verheven.

Ik kan dat nog niet zo goed, al ziet het er wel aantrekkelijk uit, die acceptatie van wat is, en dan je schouders eronder zetten. Ik zal wel te veel piekeren, ik voel me regelmatig meer verbonden met de smachtende jonkvrouw die op de rand van de klif staat te aarzelen dan met die taaie volharding van de Shetlanders. Want daar ben ik, op Shetland. In een busje, met achterin een rugzak, een tent, een fiets en vier kratten eten, en ik sta langs de kant van een van die smalle asfaltwegen op een uitstulping in het asfalt die bedoeld is om een tegenligger te kunnen laten passeren. Het regent zo hard dat ik de weg bijna niet kan zien. Volgens de lokale buienradar – ik moet daar volgens Nova een Noorse weerapp voor gebruiken, die gelukkig wel een Engelse versie heeft, want ik kan even goed Noors als borduren: niet dus – gaat het lang regenen, maar zal de hevigheid van deze specifieke bui niet zo heel lang duren. Maar goed, aangezien ik in een dalletje sta is de ontvangst van mijn mobiel twijfelachtig,

dus voor hetzelfde geld is dat wat die weerdienst te melden heeft helemaal niet zo accuraat. Ik frons: mijn mobiel hangt al sinds ik ben weggereden aan de oplader in de bus, en vannacht heeft hij in Lerwick ook echt de hele nacht aan de voeding gehangen, maar hij is toch alweer meer dan half leeg. En dat terwijl ik het ding zo hard nodig heb; ik weet intussen wel een beetje de weg hier, maar nog niet zo goed dat ik het erop zou willen wagen om zonder navigatie te rijden. En plus, hoe weet ik wat voor weer eraan komt zonder mobiel?

Zucht.

Hoe ben ik hier in godsnaam terechtgekomen, in mijn eenje, met mijn bus, mijn leeglopende mobiel en al mijn zorgen?

Ja, dan toch maar een soort van inleiding. Ik heb toch niks te doen terwijl het uit de hemel naar beneden komt alsof iemand een emmer leeggiert.

Laat ik beginnen met te zeggen: het was een minder dan feestelijke ervaring toen ik erachter kwam dat de man met wie ik dacht toch nog ooit te trouwen, een genoeglijk rijtjeshuis te kopen, een liefdevol gezin te stichten en een knus bestaan op te bouwen – het volledige doorzoncliché, zeg maar – een pathologische leugenaar bleek. De man die me had geaccepteerd zoals ik was, die me eigenlijk... ja, dat kan ik nu wel aan mezelf bekennen, nu ik hier zo zit te verpieteren in mijn bus in de regen, toch wel de hoop had gegeven dat het toch nog allemaal goed zou komen.

Het begon allemaal best onschuldig. Ik had een vraag over de spaarrekening: er was, voor mij nogal plotseling, ineens fors minder geld dan ik dacht. We waren, of laat ik realistischer zijn en zeggen: ik was aan het sparen, voor dat doorzongeburen dus; je moet tegenwoordig een startkapitaal hebben waar je u tegen zegt. En nu was er van dat spaargeld ineens een hele hap weg. Of, nou ja, ineens; het was gestaag afgenomen, maar dat was me tot dan toe nog niet zo opgevallen. Ik wist van niks,

maar ik vermoedde ook niks, dus ik zei gewoon: ‘Goh, weet je, ik keek vandaag in de bankapp, en wat is het saldo van de spaarrekening eigenlijk laag. Weet jij hoe dat komt? Er stond toch veel meer geld op?’ Ik had natuurlijk de spaarrekening opengeklikt, en toen bleek dat hij er de afgelopen maanden steeds wat vanaf had gehaald. Duizend euro hier, duizend euro daar, maar zolang het bedrag boven de 20.000 euro was gebleven was het me eigenlijk helemaal niet zo opgevallen, en daarnaast, ik vertrouwde hem, zoals je dat doet met je partner, dus ik had ook geen reden om achterdochtig te zijn. Nu stond er ineens € 18.578, en die één, die was dus wél opgevallen. Achterdochtig was ik op dat moment eigenlijk nog steeds niet. Toen ik mijn vraag stelde zaten we op de bank, net na het eten, met de televisie aan, heel gewoon eigenlijk, en ik verwachtte ook een gewoon antwoord. Iets redelijks, iets waarvan ik zou zeggen: o ja, natuurlijk! Stom dat ik daar zelf niet aan had gedacht!

Maar Mark begon te schutten. Met zijn vingers te friemelen en heen en weer te draaien. Eerst zei hij, na een paar keer diep ademen, dat hij dacht dat hij misschien een verslaving had. Ik schrok me dood, ik dacht meteen aan drugs, maar dat was het niet. Gokken was het ook niet, maar voordat ik opgelucht kon ademen gooide hij eruit dat het seks was.

Ik kreeg direct daarachteraan een enorm verhaal over zijn verleden te horen; dingen die hij me wel eerder had verteld, als incidenten, maar die nu in een ander verband kwamen te staan: zijn narcistische vader die hem altijd maar kleineerde, zijn moeder die hem nooit verdedigde; allemaal zaken waardoor nu, in zijn eigen woorden, een seksverslaving min of meer in de lijn der verwachting lag.

Ik was stomverbaasd maar vroeg toch voorzichtig door, en zo kwam de prostitutie in beeld: Mark houdt blijkbaar van de betaalde liefde. Vindt hij spannend, en zulke dingen kosten nou eenmaal geld. Maar dat was nog niet alles: hij had er links

en rechts ook nog een paar onenightstands bij gehad met dames bij wie hij het gratis had gekregen – ook spannend, maar op een andere manier: dat deed iets met zijn jachtinstinct – én hij had ook nog, klap op de vuurpijl, een tweede vriendin, met wie hij naast mij nog een ‘soort latrelatie’ onderhield. ‘Voor de afwisseling, want, eh...’ Hier had hij een beetje mijn kant uit met zijn hand door de lucht gewapperd, alsof het volkomen logisch was dat hij deed wat hij deed, gezien zijn verleden, maar ook, nou ja, gezien mij.

Ik heb waarschijnlijk een soort van versteend op de bank gezeten, terwijl Mark zijn geheimen op tafel gooide, gelardeerd met hier en daar een ‘wat ben ik blij om nou eindelijk eens open en eerlijk te kunnen zijn’. Ik kon het op dat moment echt niet opbrengen om ook nog in te gaan op zijn geestelijke gesteldheid bij het doen van zijn bekentenissen, terwijl mijn eigen geestelijke gesteldheid zo ongeveer in een permafrost terecht was gekomen. Hoe kunnen mannen toch denken dat ze, nadat ze de vreselijkste dingen tegen je hebben gezegd, nog gewoon recht hebben op je troost en steun? Ik zal dat nooit begrijpen. Maar goed, toen hij dan eindelijk zweeg zag ik iets in zijn gezicht wat ik – dat realiseerde ik me op dat moment – al vaker had gezien, maar nog niet eerder echt zo duidelijk had herkend.

Het was een inschattende blik.

Ik had daar nooit veel aandacht aan besteed, als hij zo keek dacht ik meestal dat hij bezorgd was over of ik het wel of niet met hem eens zou zijn, maar nu zag ik het ineens voor wat het was: hij probeerde aan mijn gezicht te zien of ik hem geloofde. Of ik zou vallen voor dat verslavingsverhaal, die onmacht; of hij ermee weg ging komen. Of ik zo stom zou zijn om erin te tuinen, zoals ik er blijkbaar de afgelopen twee jaar in was getuind. Hij had gratis bij me gewoond en ik had veel meer betaald aan eten en drinken dan hij. Ik had het tot nu toe allemaal

niet erg gevonden, ik verdien gewoon wat beter dan hij, ik had ook veel meer gespaard dan hij, en nu had hij daar zomaar een heleboel van opgemaakt; veel meer dan dat hij zelf had bijgedragen. Ik was er steeds van uitgegaan dat zijn financiële situatie maar tijdelijk was, dat ik even hielp de boel te overbruggen, dat hij vanzelf wel weer een goeie baan zou krijgen.

Niet dus; er waren zomaar bijna twee jaar verstreken waarin dat tijdelijke verhaal – mijn vriend doet alleen af en toe wat losse klusjes, want hij is ‘in between jobs’ – helemaal niet was veranderd. Het leek er ook niet echt op dat hij bezig was met solliciteren naar iets anders dan die klusjes van hem; af en toe had hij ineens een heleboel cash, en dan soms ineens weer niks, dus ik heb intussen moeten concluderen dat de klusjes waarschijnlijk niet allemaal honderd procent van het wettige soort waren. En als hij eens geen klusjes had, dan had hij onze spaarrekening.

Hij is dus gewoon een uitvreter.

Een hosselaar.

Ik ben erin gegaan met boter en suiker.

Ik was ontzettend boos, van het ijskoude, bikkelaarsoort. Het soort boos waarbij er voor geen enkele andere emotie ruimte is, totdat het gezwel dat die boosheid heeft veroorzaakt, is uitgebannen.

Gezwel. Ha. Een beladen woord, maar wel toepasselijk.

Mijn verdriet kwam pas later, toen hij eenmaal zijn laatste spullen uit ons piepkleine nieuwbouwflatje had verwijderd. Of nee: mijn piepkleine nieuwbouwflatje. Van mij, op mijn naam. Waar hij bij in kwam wonen toen we gingen samenwonen, na onze geweldige *whirlwind romance*, die begon na een wilde nacht met de deur dicht in een niet nader te benoemen kroeg in de Negen Straatjes in Amsterdam, waarbij zijn charme en het feit dat hij me accepteerde zoals ik was, en me blijkbaar nog sexy vond ook, me zo veel zand in de ogen strooiden dat ik er dus met open ogen in tuinde.

Boter en suiker. Sukkel die ik ben.

Hij kon terug naar zijn – nog kleinere – halve verdiepinkje in de Ten Katebuurt. Hij had me wijsgemaakt dat hij het direct had opgezegd nadat hij bij me was ingetrokken, maar op die bewuste avond bleek dat hij het had onderverhuurd aan die andere vrouw, met wie hij dus die zogenaamde latrelatie onderhield. Deels voor de inkomsten: ze betaalde twee keer zoveel als hij voor dat halve woninkje, maar ook voor de seks, voor eraanst, want eh... (dat handgebaar van hem; ik voel het nog branden in mijn ziel).

Hoe heb ik het allemaal niet kunnen merken? Die vraag heb ik mezelf sindsdien zeker duizend keer gesteld, maar het antwoord heb ik nog niet gevonden, of het moest zijn dat ik gewoon een extreem goedgebouwde, hoopvolle idioot ben, die graag het beste in de mens ziet en dan dus niet doorheeft dat ze wordt belazerd.

Dat zal het wel zijn.

Sukkel.

Voorbeeld.

Hij ging graag varen en vissen met zijn vrienden, zei hij altijd, en hij bleef dan ook altijd meteen het hele weekend weg. Prima; die weekenden gingen vooral over veel drank en illegale kampvuurtjes stoken ergens langs het water, en dan je roes uitslapen in de boot van een van die vrienden. Ik voelde niet zo de behoefte daarbij te gaan zitten nadat ik een keertje wat foto's had bekeken (wazige selfies van overduidelijk bezopen kerels die gekke bekken trekken bij een kampvuurtje en die daar zelf reuze lol om hebben) maar ik wilde hem natuurlijk zijn pretje niet ontnemen. Dus: minimaal één keer in de maand werd er gevaren en gezopen. Dacht ik tenminste. Maar wat bleek: Mark zat dan heel regelmatig gezellig met Marilou, zijn andere vriendin, op een terrasje.

Tranen met tuiten heb ik gehuild, toen het eenmaal lukte om

te huilen. Toen de grootste kramp in mijn maagstreek een beetje losliet, voldoende om mijn verdriet erlangs te laten glijpen.

Het gekke is eigenlijk: ik denk dat ik nog niet eens zozeer verdrietig ben om Mark. Om hemzelf, bedoel ik. Hij was altijd redelijk gezellig, en wel aardig, en de seks was ook best goed, al moest hij van mij wel altijd een condoom gebruiken. Daar klaagde hij dan altijd een beetje over, maar volgens mijn huisarts kan ik maar beter wegblijven van de hormonen. We zijn wel een paar keer door het oog van de naald gekropen, als het condoom niet tegen zijn, eh, passie bestand bleek, en in eerste instantie schrokken we daar ook wel van, want voor ons allebei was het toch echt nog te vroeg voor gezinsuitbreiding, maar er gebeurde steeds niks, dus, nou ja. Prima. Ik voelde me, ondanks alles, geaccepteerd door hem, zelfs als hij wilde dat ik mijn bh, of soms zelfs mijn t-shirt, aanhield bij het vrijen, en dat gevoel van acceptatie maakte me gelukkig.

En toch, weet je. En toch. Ik sloot mijn ogen ervoor zo goed ik kon, want ik was er zo blij mee, maar toch bleef er ook altijd iets vluchtigs aan hem, iets ongrijpbaars. We waren wel samen, maar eigenlijk niet echt sámen-samen; ik weet niet hoe ik het beter zou kunnen zeggen.

Ik mis hem dus geloof ik niet zo. Het is meer het idee: mijn droom, die ik zo abrupt los moest laten. Ik wist natuurlijk wel dat mijn verdere leven er anders uit zou zien dan ik dacht toen ik, zeg, zestien was, maar toen Mark in mijn leven kwam leek het toch alsof het... Ik wil eigenlijk steeds 'goed zou komen' zeggen, maar dat is natuurlijk onzin; sommige dingen komen nooit meer goed. Maar mijn toekomstbeeld had in ieder geval wel iets weg van wat ik me erbij had voorgesteld als zestienjarige, en dat was op dat moment een immense geruststelling.

Intussen vraag ik me af of ik al die idealen die romantische boeken en films ons zo graag voorschotelen niet eens even stevig tegen het licht moet houden. Is het wel zo mooi, dat hele

idee van huisje-boompje-beestje? Is het wel zo nodig? Samenleven met een man die je denkt door en door te kennen maar van wie je eigenlijk, zo blijkt, nauwelijks weet wie hij is en wat hem beweegt? Een man die dus blijkbaar in staat is om je hele leven overhoop te gooien door een ruim uur van nep-nederige bekentenissen op de bank na het achtuurjournaal?

Nee, bedankt. Laat maar zitten, ik doe het liever niet. Dan maar geen gezellig gezinnetje.

Ik hou van kinderen en ik dacht vroeger ook altijd dat ik zeker moeder zou worden, maar het is heel gek: de afgelopen tijd zag ik ineens overal voorbeelden van de niet-leuke kant van het moederschap. Net zoals wanneer je zwanger bent en je alleen maar andere zwangere vrouwen ziet, en wanneer je verliefd bent zo'n beetje ieder liedje over jouw gevoel gaat, zo heb ik de afgelopen tijd alleen maar overwerkte, gestreste moeders met jengelende of ronduit krijsende klieren van kinderen gezien. In de supermarkt, op straat, in het park. Het zag er verschrikkelijk uit en ik kan me ineens niet meer voorstellen hoe ik ooit heb kunnen denken dat ik dat leuk zou vinden. Nog los van de gevaren: stel, je krijgt een kind en er is iets mee? Of je verliest je kind aan iets vreselijks, een ongeluk, of zelfdoding? Zo veel tieners hebben al jong geestelijke problemen. Of stel, je hebt een kind en het kind verliest zijn moeder...

Ik ril ervan, het komt te dichtbij. Je kunt nergens van uitgaan; alle zekerheid is schijnzekerheid. Ik weet dat natuurlijk heus wel, maar Mark heeft het maar weer eens benadrukt, precies op het moment dat ik bijna in slaap was gesust.

Dus dat.

Alles op zijn kop; mijn leven ligt, om het maar even dramatisch te zeggen, in duigen, in nog meer duigen dan de vorige keer dat ik dacht dat het in duigen lag, en dat was al niet misselijk. En Marks timing was ook zo geweldig: vrijwel exact een maand voordat we met vakantie zouden gaan. We hadden een

huisje in Portugal geboekt, met een zwembad in de tuin en een strand in de buurt; we hadden er al een autootje bij gehuurd, het zag er idyllisch uit en ik had er geweldig veel zin in. Ik had zelfs weleens voorzichtig gedroomd van hoe leuk het zou zijn als hij me daar dan ten huwelijk zou vragen, hoewel het idee van trouwen voor mij op zich helemaal niet per se noodzakelijk is. Het had me alleen zo heerlijk romantisch geleken. En een geweldige reden voor een feest.

Ik schaam me nu bijna dat ik die gedachten überhaupt heb gehad. Hoe stom was ik? En ik ga natuurlijk niet in mijn eentje in dat huisje zitten. Hij ook niet, dus we hebben de hele boel gecancelled, en toen zat ik dus tegen een lege zomer aan te kijken. Terwijl ik juist zo veel behoefte had aan vakantie, aan even weg zijn. Even niet tussen die vier muren. Geld om ergens heen te gaan had ik intussen eigenlijk ook niet meer: we hebben zo laat afgezegd dat we maar een klein deel van het geld hebben teruggekregen. Niet genoeg voor nog een keer drie weken naar een of andere zonbestemming; wat zeg ik, niet genoeg voor één week naar waar dan ook naartoe. Ik zou er nog niet eens een week van in een Centerparks-huisje kunnen gaan zitten, als ik dat al zou willen (nee).

Mijn vakantie staaarde me dus ongenadig in het gezicht en het weer in Nederland was ook nog eens ruk, met een heleboel regen en onweersbuien, en het wilde maar niet lekker warm worden. Als het twintig graden werd mocht ik mijn handen dichtknijpen en alles wees erop dat, net als mijn toekomstdromen, de zomer op alle mogelijke manieren in het water zou vallen.

Dat ik dan nu in een busje in de stromende regen langs de kant van de weg sta in Shetland, wat ontzettend geen zonbestemming is, lijkt eigenlijk nauwelijks een verbetering. Maar goed, in ieder geval ben ik wel even tussen de vier muren van mijn minieme flatje uit. Dat achterin de bus mijn tent als een

natte kledder in elkaar is gerold en dat mijn bescheiden voorraadjie kleding varieert van klam tot doorweekt, maakt het allemaal nog net even iets sneuer. Ik ben een kneus, een natte, sneue kneus, en ik ben letterlijk van de regen in de drup gekomen, met mijn verwoeste vakantieplannen, verwoeste relatie en – ik wilde eigenlijk verwoeste leven zeggen, maar dat zou overdreven zijn. Mijn leven is nog niet verwoest, ondanks de verwoede pogingen van, ja, wat? Het lot? Wie kan ik de schuld geven? Niemand, eigenlijk. En mijn leven doet het gewoon nog, niks aan de hand, alleen doet heel veel ervan op dit moment meer pijn dan ik zou willen.

Ik weet wel dat het allemaal weer voorbij zal gaan, maar tegelijk is het ook heel lekker om even van mezelf te mogen zwelgen in de narigheid, gewoon toegeven aan hoe zelig ik me op dit moment voel, en lekker meehuilen met de regen die over mijn voorruit stroomt.

Als alle zakdoekjes uit het pakje zijn volgesnoten en mijn gezicht is afgedroogd, grijp ik mezelf bij mijn nekvel. Zo. Afgelopen met het zelfmedelijden. De bui lijkt al iets minder heftig te worden, en als ik dit intro af wil hebben voordat de regen ophoudt en ik verder kan rijden, dan moet ik nog even doorwerken.

Dus.

Goed.

Ik zat thuis, minstens even hard te snikken als daarnet, ook in zo'n moment van toegeeflijkheid aan mijn zwellende zelfmedelijden, en toen ging de telefoon. Mijn vaste telefoon.

Wie belt me daar nou nog op, behalve een wildvreemd iemand die me iets wil verkopen? Ik was eigenlijk al een half jaar geleden van plan die vaste lijn weg te doen, omdat iedereen me altijd op mijn mobiel belt, maar ik kwam er niet aan toe, en de afgelopen weken had ik natuurlijk wel iets anders aan mijn hoofd. Ik nam dus maar gewoon op; ja, wat moet je anders?

‘Hallo, met Floor,’ zei ik achterdochtig; ik was nog een beetje kief van het huilen en ik moest er op dat moment even niet aan denken om een slinkse aanval van een even onbetrouwbaar als onverstaanbaar callcenter uit een onduidelijk buitenland te moeten afslaan.

‘Joehoeoe, met Nova,’ klonk het enthousiast in mijn oor, ‘gelukkig, je neemt op!’

‘Noof? Waarom bel je me nou op dit nummer?’

‘Ja, ik dacht dat ik dan meer kans had, de ontvangst hier is meestal zo beroerd, en ik had echt even geen zin om die heuvel op te klimmen, hoor.’

‘Waar ben je dan in godsnaam? Zit je weer eens in een of andere onduidelijke bananen- of andere fruitsoortrepubliek?’

‘O, haha. Lachen met jou. Nee, ik zit niet in een fruitrepubliek; ik zit in Shetland. Of eigenlijk, op Shetland.’

‘Eh, waar is dat ook alweer?’

Nova, mijn beste vriendin sinds de middelbare school, is zo reislustig als een virus in een pandemie; je weet nooit waar ze nu weer opduikt. We hebben meestal contact via WhatsApp, maar dan gaat het over het algemeen meer over haar hartsproblemen dan over haar geolocatie: ze is er een ster in om voor de verkeerde te vallen. Ik speelde de afgelopen jaren dan meestal de rol van luisterend oor (of, nou ja, meer lezend oog natuurlijk) omdat ik zo’n leuke gezellige stabiele relatie had met een leuke gezellige stabiele vriend, maar blijkbaar lijken we meer op elkaar dan we dachten.

‘Eilandengroep, boven Schotland, links van Noorwegen,’ zei Nova onverstoorbaar. ‘*Come on*, open gewoon even je Google Maps, dan zie je het wel. Ik had een baantje nodig en ze zochten hier reisleiders voor fietsvakanties. Ze hadden personeelstekort, of misschien is dit ook niet zo’n populaire locatie, ik weet het niet precies, in ieder geval: ik kon meteen beginnen. Het is een fietstocht van twee weken, ongeveer vierhonderd

kilometer, ik heb net één ronde gedaan. We doen het met twee begeleiders, maar mijn collega moet naar huis. Sterfgeval in de familie. En ik kan het niet alleen; eigenlijk moet er altijd eentje met de groep meefietsen en eentje moet de bus rijden.’

‘Wat voor bus?’ Ik ben geen held met autorijden, en de eerste paar dagen na aankomst heb ik dan ook met het zweet in mijn handen in deze bus gezeten. En dan zit ook nog het stuur aan de verkeerde kant. Nou is er bar weinig verkeer op die afgelegen wegen hier, dus niemand heeft me zien schutteren, en intussen ben ik aan het ding gewend geraakt. Sterker nog, ik woon er op dit moment zowat in. Maar dat het zo zou lopen wist ik natuurlijk nog niet toen ik met Nova aan de lijn hing.

‘O, gewoon, zo’n bestelbusje,’ zei ze, ‘daar moeten de tenten en de bagage en zo dan in, en het eten. De groep fietst van de ene naar de andere locatie, en de bagage wordt voor ze vervoerd. Zo’n georganiseerde fietsreis, weet je wel? Ik had de vorige twee weken zo’n ontzettend saaie groep, echt alleen maar veertigplussers en allemaal van die mannetjes die vonden dat ze hard konden fietsen, maar die dan bij iedere vogel die ze zagen van de fiets af sprongen om een foto te nemen en in hun boekje te schrijven dat ze nou weer een zo-en-zo-blauwstaardinges hadden gezien. Volgens mij zitten er hier alleen maar meeuwen. Ja, oké, wel veel verschillende soorten, maar verder...’

‘Geen leuke mannen om je in te vergissen?’ Ik moest toch proberen een soort grapje te maken.

‘Ha, je gevoel voor humor begint terug te komen,’ zei ze meteen, ‘dat is een goed teken. Maar moet je horen, waarom kom je niet hiernaartoe? Je hoeft verder niks bijzonders te kunnen, behalve fietsen en in dat busje rijden; als je nou morgen het vliegtuig neemt, dan haal ik je op en kun je nog even één dag acclimatiseren voor je begint. Ik heb een heel leuk pensionnetje in Lerwick voor tussen de groepen door; je hebt altijd twee dagen

pauze, zeg maar. Dan kan ik je alles even laten zien en gaan we lekker samen naar de pub, tot de nieuwe groep aankomt en dan kunnen we gewoon meteen van start. Er is hier een fiets en een tent en alles; je hoeft alleen maar een tas met kleren mee te nemen.'

'Ja maar...' zei ik nog.

'Je hebt toch niks te doen? Je hebt me het hele verhaal over de app verteld, ik heb echt nog nooit zulke grote tekstballonnen van je gehad. Laat gewoon even alles achter je en kom hiernaartoe; ik heb niemand anders die ik op zo'n korte termijn kan vragen bij te springen, het is hartstikke gezellig als we het samen doen, en je bent mooi even tussen die vier muren uit. Dat wilde je toch? En het allerbeste: je krijgt geld toe! Het is niet veel, maar ja, je maakt ook niet veel kosten. Je krijgt je vlucht vergoed, het is maar een uur of vier, vijf vliegen, en dan zeg je gewoon doeiiii! tegen al het gezeur in Nederland. Dat doe ik ook altijd, en het werkt perfect.'

'Behalve,' zei ik smalend, 'dat jij dan doeiii zegt tegen Sao Paulo, en vervolgens tegen Barcelona, en daarna tegen Berlijn, en dan tegen Tokio, en dan tegen...'

'Ja, ja, ja,' zei ze lachend, 'maar je begrijpt wat ik bedoel. En hier hoeft je je geen zorgen te maken: er zijn hier gewoon sowieso geen interessante mannen.'

'Echt nul? Hoe kan dat nou, ik dacht toch dat je er altijd wel eentje kon vinden die door de ballotage kwam?'

'Nou, niet hier. Allemaal blokjeshemden en bergschoenen en fleecvesten en schipperstruien; sowieso echt ontzettend veel truïen, het is hier ook maar vijftien graden of zo -'

'Hier ook,' viel ik haar schamper in de rede, 'en het regent.'

'Hier ook,' zei zij al even schamper, 'het regent hier bijna altijd. Alle kerels hier zijn ook echt dat: kerels. Met van die out-doorjassen, en uitgegroeid haar, en báárden! Iedereen heeft hier een baard. Zal wel tegen de kou zijn of zo.'

‘Ik dacht dat jij baarden juist leuk vond?’

‘Ja, van die goed bijgehouden hipsterdingen, die vind ik wel geinig. Maar hier is het meer een soort verwilderde doornstruik wat ze aan hun kin hebben hangen; ik moet er niet aan denken om daarmee te moeten zoenen.’

Ik moest ontzettend lachen, voelde me daar enorm door opgelucht, hing op, pakte mijn tas en boekte een ticket.

De volgende dag kwam ik aan op Sumburgh, de luchthaven van Shetland, en verwonderde me over het landschap dat lag te glimmen onder een volgens Nova uitzonderlijke blauwe lucht en dat, met een beetje zonneschijn, er eigenlijk helemaal niet zo verkeerd uitzag. En na een middag in het pensionnetje en een avond in de pub, omringd door – inderdaad – mannen met baarden in blokjeshemden die een onverstaanbaar soort Schots met elkaar praatten, begon de volgende dag mijn eerste fietsronde over Shetland.

Die eerste keer was het precies zo’n groep als Nova aan de telefoon had beschreven. Voornamelijk mannen van rond de veertig – aan de oude kant voor mijn tweeëndertig, maar op zich niet ondoenlijk, ware het niet dat ze allemaal... nou ja. Hoe moet ik het zeggen?

‘Nee’ vat het eigenlijk het beste samen.

Gewoon, nee. Geen een was er leuk. Ze waren allemaal nerd, mopperig, in zichzelf gekeerd en soms ronduit vervelend, en ze hadden allerlei commentaar. Op de route, op de tenten (die door Het Peloton, het fietsvakantiebedrijf, worden meegeleverd met de geboekte vakantie), en vooral ook op het eten, dat ze zelf moesten koken van de ingrediënten in de kratten achter in de bus. We krijgen die kratten aan het begin van de twee weken gevuld mee, we kopen niks zelf in; alles is voorbereid door Het Peloton. En ja, in alle eerlijkheid is het aan de krappe kant om er twee weken vijftien mannen die gemiddeld

genomen veertig kilometer per dag moeten fietsen, van te laten eten. Er zit veel in blik; de verse groente is aan het eind van de eerste week wel zo'n beetje op, of rot. Maar het kan, als je een beetje creatief te werk gaat.

Ze richtten hun geklaag nogal vaak tot mij, die mopperige mannen, omdat ze denk ik al snel in de gaten hadden dat ze van Nova niet hoefden te verwachten dat ze het koken van hen zou overnemen. Ik heb een paar keer op het punt gestaan om te zwichten, maar Nova behoedde me daar dan voor door me de bus in te sleuren en naar een of ander onooglijk pubje te rijden waar we heerlijke fish-and-chips konden krijgen. Ze heeft er met al haar gereis denk ik wel een neus voor ontwikkeld: hoe je je onder vervelende klussen uit kunt werken én hoe je onder alle omstandigheden de beste plekken om iets te eten te krijgen kunt lokaliseren. En zo heel schuldig hoefden we ons niet te voelen: alles wat wij niet opaten uit de kratten, betekende meer eten voor de mannen.

Als Nova er niet was geweest, dan was ik gek geworden, die eerste twee weken; ik heb me meermaals afgevraagd of ik wel helemaal lekker in mijn bovenkamer was, dat ik me had laten overhalen om met vijftien van die moppersmurfen over die eilanden te trekken. De juistheid van mijn mantra 'nooit meer een man' werd in ieder geval ferm bevestigd.

De tweede groep was gelukkig heel veel leuker: allemaal jongere mensen, mannen en vrouwen ongeveer gelijk verdeeld; we hebben ontzettend gelachen. Tegen die tijd had ik de route al aardig in mijn hoofd en wist ik precies welke ritten het zwaarst waren, en wat de tijden van de verschillende veerboten waren die we moesten nemen om van het ene eiland naar het andere te komen. Nova is niet zo van de planning, waardoor we in die eerste ronde een keer vier uur in de motregen hebben moeten wachten bij een veerhaventje waar nu eens geen café bij in de buurt was; ik heb me toen direct voorgenomen om de boel beter te organiseren.